

fra vor Side, at det, det gjaldt om, var at holde vor Venstrefane ren, og det kunde ikke opfattes saaledes, at vi vilde vedblive, selv om vi fik Flertal i Folketinget, at gennemføre disse Forsvarslove. Den, som opmærksomt havde lagt Mærke til, hvad vi sagde den Gang, kunde ikke misforstaa det.

Piper: Fra det Øjeblik denne Regering kom til Roret, har der gaaet en Understrøm under hele Rigsdagsvirksomheden, som har bebudet, at der maatte komme Valg, inden vi skulde samles næste Gang. Den Forhandling, der har fundet Sted her under Finanslovens Behandling, og de Udtalelser, der ere komne fra den høje Regering, have jo været Optakten til den Sang, der skulde istemmes, naar Valgkampen skulde begynde. Det, den ærede Regering erklærede for sine Programpunkter, da den tiltraadte, nemlig Udrensning og Sparsommelighed, kan den vel ikke gaa til Valg paa alene, og derpaa have de seneste Forhandlinger jo ogsaa tydet. Med Hensyn til Udrensningen maa det vel nu blive ved det, vi have naaet. Jeg tænker, at det, der nu ikke er udrenset, vil faa Lov at blive siddende. Med Hensyn til Sparsommeligheden have vi hørt en hel Del endnu i Dag fra den højtærede Konseilspræsident, men jeg tror, at det er rigtigt, at det bliver slaaet fast her under denne Forhandling, at det nytter ikke med denne Sparsommelighed alene, der maa mere til, naar der skal komme Balance i Statens Finanser. Da vi gik til Valg forrige Gang, havde den daværende Regering forelagt en Række Forsvarslove og en Beskatningslov, der tilvejebragte Indtægterne til de forøgede Udgifter. Naar vi nu gaa til Valg, have vi ikke nogen Vejledning fra den nuværende Regering om, hvorledes den vil tilvejebringe de Indtægter, der ere nødvendige for at skabe den fornødne Balance. Vi have kun hørt eet fra Regeringen, nemlig Nedsættelse af Militæruddgifterne. Men selv om disse blive nedsatte ret betydeligt, vilde det ikke være i Stand til at bringe den forventede Balance, og denne Nedsættelse vilde jo kun kunne finde Sted efter en langvarig Kamp med Landstinget, en Kamp, hvis Udfald dog maa staa som meget tvivlsomt, men i alt Fald vil der hengaa Aar, i hvilke Bevilgingerne skulle anvendes, og da Regeringen jo har sagt, at den vil holde Lovene, vil den ikke være i Stand til at spare de Penge, som den her giver det Udseende

af, at der kan spares. Jeg mener derfor, at vi maa holde fast paa, at Regeringen, naar vi nu gaa til Valg, maa angive, hvor den vil tage de nye Indtægter fra til Dækning af det aarlige Underskud. Thi den vil dog ikke have, at vi ved Laan skulle dække de løbende Udgifter. Jeg tillader mig derfor at vente, at Konseilspræsidenten eller muligvis Finansministeren vil give Anvisning paa, hvad det er for nye Skatteobjekter, Regeringen kan tænke sig til Erstatning for de manglende Indtægter i Statskassen.

Hey: I det hastige Ordskifte, som nylig fandt Sted mellem det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) og Konseilspræsidenten, drejede Talen sig jo mest om Forholdet til Finansloven, Regeringens Stilling der, og hvorvidt den var hovmestereret af et andet Parti. Den højtærede Konseilspræsident synes ikke om Ordet „hovmestereret“. Jeg forstaaer det, det er heller ikke rart. Jeg vil kun sige, at selve Finansloven, der jo snart er en Kendsgerning, interesserer maaske mindre i dette Øjeblik, og det kan, som det ærede Medlem sagde, være svært, naar man ikke har forberedt sig, hvad det ærede Medlem ikke havde, at paavise disse enkelte Ting. Men det er jo ogsaa mindre vigtigt. Jeg vil gerne spørge den højtærede Konseilspræsident om Fremtiden. Den højtærede Konseilspræsident holdt jo paa det radikale Partis Uafhængighed, og at det var ganske frit stillet, man var Karl for sin Hat. Men hvorledes er denne Regerings Stilling uden Socialdemokraterne? Det vil jeg gerne vide for Fremtidens Skyld. Tror den højtærede Konseilspræsident, at Regeringens egen snævrere Kreds vinder en saa stor Sejr ved de forestaaende Valg, at den virkelig kan føre en nogenledes selvstændig Politik? Er Forholdet ikke meget snarere dette, at den socialdemokratiske Gruppe, der, hvad Tallet angaar, er den største, ogsaa vil bevare dette Forhold mellem sig og Regeringens Gruppe? Og er Forholdet ikke dette, at der rundt i Landet vanskeligt vælges flere radikale Kandidater uden Støtte fra Socialdemokratiets Side? Men tror saa den højtærede Konseilspræsident, at den socialdemokratiske Gruppe i Fremtiden vil yde denne højst nødvendige Medvirkning uden at lade sig betale derfor? Og hvorledes er en Kamp mod Landstinget mulig uden Støtte derfra? Da Regeringen tiltraadte, tror jeg, at den selv var lidt forbavset over den venlige Modtagelse, den